

stillere eller de, der ere traadte i deres Sted, have gjort Ret i at fremkomme med et saadant Forslag. Da jeg nu heller ikke ganske kan erkjende, at Sagen er bleven saa omhyggeligt og nøiagtigt udviklet i Udvalget, det vil sige, at alle de Modgrunde, som nu ere anførte mod Forslaget, der ere fremkomne, skal jeg tillade mig et Par Ord. Naar jeg selv i Udvalget har stillet dette Forslag, og naar jeg har seet, at nu Andre her ere fremkomne med det, tør jeg vel antage, at Hensigten dermed har været, om ikke den samme, saa dog en meget nær beslægtet. Jeg kan saaledes ikke antage, at det kan ansøres som en Modstandsgrund imod Forslaget, at det var bestemte Personer, hvorom der debatteredes, og hvis Fortjenester man derved vilde belønne, og at det saa skulde være en Gjenstand for Overveelse, om ikke andre videnskabelige Fortjenester, repræsenterede igjennem andre Personligheder, fortrinligere eller ligesaa fortrinligt burde belønnes. Hensigten med det hele Forslag mener jeg navnlig maa have været, maaffee ikke engang saameget, at understøtte Mænd, som have vist en særegen Dygtighed og erhvervet sig Fortjeneste, eller endog saa den, derved at give et særligt Udtryk for, hvor høit man vurderer Digtekunsten, som det har været den, derved at tilkjendegive, hvorledes man særligt bedømmer de Vilkaar, under hvilket netop disse Mænd maae virke. Da det nu er en Giendommelighed for Digterens Livsstilling, at han maa være saalidt betyngtet, saa lidt hindret af den udyvortes Stillings Baand i alle andre Henseender som muligt, troer jeg, at Forslaget netop af den Grund er stillet, og at der her er fortrinlig Anledning for Folket, som repræsenteret gjennem Rigsdagen, at søge disse Mænd stillede saaledes, at der for dem ikke kan være Anledning til at give Slip paa en Virksomhed, som de fortrinligen og til Nationens Ære have helliget sig, og til at søge deres Soutien i andre udyvortes Stillinger. — Det er heri, jeg seer det rette Motiv for Indstillingen, og efter at have yttret dette, skal jeg ikke indlade mig videre paa den noget forunderlige Vægtstaal for Fortjeneste, som her i Salen er holdt frem i den Anledning. Det er, som sagt, min Mening, at det her aldeles ikke kan komme under Be-

dømmelse, hvorvidt den eller hiin Videnskabsmands Fortjeneste maatte være den, der mere eller mindre burde belønnes, men hvorvidt de Personer, som repræsenterer en vis aandig, en vis videnskabelig Virksomhed, bør være mere eller mindre opretholdte deri ved extraordinaire Voteringer af Finantskassen, end hidtil har været Tilfældet. En lignende Erkjendelse er ogsaa ved en anden Leilighed, ved et Finantsvotum, bleven udtalt af Rigsdagen; jeg behøver neppe specielt at udhæve den eller videre at dvæle derved, og jeg troer, at der her nu er samme Anledning til et saadant Votum tilstede. Fremdeles maa jeg troe, at vi fremfor Alt aldrig skulde lade det komme dertil, at Mænd, der behøve ikke blot Nationens Anerkjendelse paa andre Maader, men dog ogsaa den Anerkjendelse af deres Fortjenester, at man sætter dem istand til at virke, selv skulde behøve, directe eller indirecte, at gjøre Skridt dertil; og derfor kan der her aldeles heller ikke være Tale om at bestemme, hvorvidt Anerkjendelsen er en Understøttelse eller en Hædersgave. Med Hensyn til det første Udtryk har forøvrigt den ærede Underviisningsminister meget rigtigt bemærket, at der er Mænd paa den Liste, som er under Forhandling, hvis Virksomhed ikke i den Grad kan regnes til de udmærkede, at Staten af den Grund giver dem en Understøttelse; det er altsaa paa dem, naar man vil have to Classer, jeg mener, at „Understøttelsen“ fornemlig bliver at anvende; i det andet Tilfælde er den en Hædersgave; og en saadan troer jeg ogsaa, at de Mænd, den ydes, ere berettigede til at forvente, og berettigede til at forvente, at der fra Rigsdagens Side i saadanne Tilfælde, gjøres det første Skridt.

Tscherning: Der er, som jeg erfarer af den ærede Ordførers Udtalelse, indløbet en væsentlig Misforstaaelse af, hvad jeg før yttrede, og denne ligger deri, at man ikke har forstaaet, at, naar ikke begge Forslagene blive tagne tilbage, kunne vi komme til at votere over det forstillede Forslag; thi, dersom Underændringsforslaget falder igjennem, foreligger jo det oprindelige Forslag til Afgjørelse, hvorimod, naar de begge blive tagne tilbage, er man fuldkommen sikker paa, ikke at behøve at afstemme over noget af dem.